

Graffiti

In onze vroege jaren hoorden we altijd dat Nederland zo'n schoon land was. Iedere vrijdag werden in steden en dorpen door de vrouwelijke bewoners de stoepen geschuurd, de ramen gelapt en de padjes aangeharkt, zodat ons landje er in het weekeinde spic en span schoon bij lag. Regelmatig zag je de gemeentelijke straatvegers met hun handkar, grote schop en bezem door de straten trekken om het weinige dat we als brave burgers of karrepaarden op de grond hadden laten vallen of gegooid op te vegen en in hun kar te deponeren. En de gemeentelijke tuinlieden deden hun uiterste best om de straten en pleinen vrij van onkruid en de parken schoon te houden. De gazons lagen er kort geknipt bij en het was "verboden zich op het gras te bevinden" En bij die parken en plantsoenen zag je veelvuldig de waarschuwendende tekst "laat niet als dank voor het aangenaam verpozen, ons achter met de schillen en de dozen". Wat er zou gebeuren als je je wel op het gras bevond of de schillen en de dozen gewoon in het park achterliet, stond er helaas niet bij, maar het hielp wel, want we hadden een schoon land.

Langzaam kwam daar verandering in. De frietkotten verschenen op straat en hoe meer er kwamen des te meer soorten verpakkingen er verschenen. En omdat er bijna nog geen papierbakken op straten en pleinen te zien waren, werden deze verpakkingen maar op de straatstenen gedeponeerd. En er kwamen ook steeds meer auto's en door de bestuurders werd er nog volop in de "wagen" gerookt. De asbakjes raakten regelmatig vol en, u raadt het al, omdat er bijna geen afvalbakken te zien waren, werden ook de peuken gewoon op straat gedeponeerd.

Er kwam op zeker moment een omslag in het denken van de parkbeheerders.

Waarom de gazons zo dikwijls maaien? Je kon de beplanting beter flink laten opgroeien en doorschieten en pas maaien na het groeiseizoen, zodat allerlei verondersteld leven in de berm en parken konden gedijen. De natuur moest z'n gang kunnen gaan en wij burgers moesten daarvan mee genieten.

Dat had tot gevolg dat de "openbare ruimte" steeds verder ging verslonzen en dat was voor veel jeugdigen het sein om met de spuitbus

ook steeds meer muren en schuttingen te gaan bekladden en zo ook treinen, bussen, trams, containers en afvallemmers. En zo werd letterlijk onze goede naam van netheid en reinheid beklad door zich kunstenaar noemende lieden, die de spuitbus heftig hanteren en alles bespuiten wat los en vast zit. Rijdt met de trein door het land en geen enkel geluidscherm ontkomt aan de tirannie van de spuitbus. Soms wel eens mooie spuitsels, maar meestal van een primitief soort, waarbij je gaat denken dat dit de tatoe's van de openbare ruimte zijn. Zoals veel lichaamsversieringen vaak doorschieten in originaliteit, aantal kubieke centimeters kleursels, grootte van de afbeeldingen en wat daarover nog meer te verzinnen is, zo gaat dat ook met graffiti. En net als bij de tatoe's het geval is, we raken het nooit meer kwijt.

Nederland, een land van reinheid en netheid en orde. Een lang vervlogen droom uit onze kinderjaren. Maar we kunnen er zelf wel wat aan doen. Door geen frietbakjes, asbakjes en andere troep op straat te deponeren, maar in de afvalbak die soms een halve meter van ons vandaan staat. Maar ja dat is zo ver lopen en dat vermoeit ons. Daarom laat nog eens goed tot ons doordringen, wat Henri de Greeve van de Bond zonder Naam vaak zei: "Verbeter de wereld, begin bij je zelf". Ik wens u een schone zomer.

Augustinus